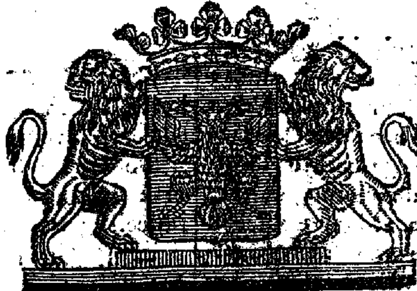
N°. 86. A°. 1839.

ARNHEMSCHE COURANT.

Zondag 2 Junij.

Eenige aanmerkingen betrekkelijk het vonnis der arrondissements-regtbank te Arnhem, en het arrest van het provinciale geregtshof van Gelderland, tegen den uitgever der Arnhemsche Courant *gewezen, ter zake van een ingezonden artikel betrekkelijk het Leidsche postkantoor, gegrond op het* in onbehoorlijken staat *aankomen van eenen brief te Elburg, die* in behoorlijken staat *op het postkantoor te Leiden bezorgd was.*

IV.

In het beklaagde artikel was gezegd: »Het schijnt te blijken, dat de brieven *op* het postkantoor te Leiden soms worden geopend." Nu wil zoo wel het arrest als het vonnis hierin eene *imputatie* vinden aan de beambten en de bedienden van dat kantoor, die het zich uitsluitend geliefden aan te trekken.

»Overwegende, — zegt het vonnis — dat op een postkantoor niemand zich door het openen van brieven, aan een schandelijk en hatelijk misbruik van vertrouwen, waartegen de waakzaamheid der algemeene administratie moet worden ingeroepen, kan schuldig maken, dan *de ambtenaren van dat postkantoor*, en dat dus de beschuldiging, in gezegd artikel voorkomende, gerigt is tegen de beambten van het postkantoor te Leiden."

En het arrest:

»Overwegende, dat het aangeklaagde artikel zoodanige aanduiding in zich bevat, *als bepaaldelijk gerigt tegen de ambtenaren van dat postkantoor*, vermits toch deze zich zouden schuldig maken, óf wel aan een bij artikel 187 van het strafwetboek strafbaar gesteld wanbedrijf, óf wel aan laakbaar pligtverzuim, de haat of verachting hunner medeburgers moetende opwekken, indien werkelijk op dat postkantoor brieven werden geopend."

Van het hof is deze considerans des te bevreemdender, omdat daarbij art. 187 van het strafwetboek aangehaald wordt, en men dus niet onderstellen kan dat het hof dit artikel niet kende. Wat toch, zegt dat artikel 187?

Artikel 187 zegt: »*Toute suppression, toute ouverture de lettres confiées à la poste, commise ou facilitée* par un fonctionnaire ou un agent du gouvernement *ou de l'administration des postes, sera punie d'une amende de 16 fr. à 300 fr.*"

»Alle terughouding, alle opening van brieven, die aan de posterij betrouwd zijn, welke begaan of bevorderd zou mogen worden *door eenen ambtenaar of agent van de hooge regering*, of van het bestuur der posterijen, zal met eene geldboete van 16 tot 300 fr. gestraft worden."

Kan men nu voldingender bewijs verlangen, dat er *op* een postkantoor brieven kunnen worden geopend *door anderen* dan door de beambten of bedienden des kantoors?

Immers de wet zegt uitdrukkelijk: alle opening van brieven aan de posterij vertrouwd, welke begaan zou mogen worden *door eenen ambtenaar of agent van de hooge regering!*

Er verschijnen dus *ambtenaren of agenten van de hooge regering* op de postkantoren; zij verschijnen er zoo dikwijls, zij verschijnen er in zulke betrekking en met zoodanigen last van de hooge regering, dat men noodig geacht heeft eene strafbepaling in het wetboek te stellen tegen *misbruik van autoriteit* (zoo luidt het opschrift der paragraaf waarin art. 187 zich bevindt) door hen gepleegd.

En de arrondissements-regtbank van Arnhem en het provinciaal geregtshof van Gelderland geliefden te vinden dat er *op* een postkantoor geene brieven konden worden geopend *dan door de ambtenaren* van dat postkantoor!!

En de arrondissements-regtbank van Arnhem en het provinciaal geregtshof van Gelderland geliefden te vinden dat men van geen misbruik van vertrouwen, waartegen men de algemeene directie der posterijen inroept, kon spreken tenzij men de *ambtenaren* van het postkantoor bedoelde en beschuldigde!!

Maar er verschijnen *ambtenaren en agenten der regering* op de postkantoren; de wet zegt het. En de wet voorziet tevens dat zij er misbruik van gezag zouden kunnen maken.

Misbruik van gezag, zegt de wet. En waarom zegt de wet: *misbruik van gezag?* Omdat zekere ambtenaren (*fonctionnaires*) of agenten (*agents*) der regering (*du gouvernement*) toegang hadden tot de postkantoren, en aldaar de uitlevering van zekere brieven, somtijds van alle brieven, konden vorderen. Durft men ontkennen dat, volgens de Fransche instructiën aan de directeuren der postkantoren, die directeuren verpligt waren aan zekere ambtenaren of agenten der regering de brieven te vertoonen, te overhandigen; ja zelfs die agenten of ambtenaren *alleen* bij de brieven te laten?

Durft men beweren dat de Fransche instructiën, ook bij ons ingevoerd, door onze regering afgeschaft zijn?

Waar is die afschaffing te vinden? — Wij zien alleen art. 187, dat spreekt van *misbruik van gezag*, hetwelk ambtenaren of agenten der regering kunnen maken, ten aanzien van brieven die aan de posterij vertrouwd zijn.

Wanneer maken nu die ambtenaren het *misbruik van gezag*, hetwelk art. 187 bedoelt? — Als zij brieven achterhouden of openen, wier achterhouding of opening hun niet door de regering (*le gouvernement*) gelast is.

O, alles is duidelijk, alles is helder als het daglicht wanneer men slechts de oogen wil openen en lezen wat er staat.

Zie het wetboek zelf in, lezer, en oordeel dan onpartijdig of de inzender van het beklaagde artikel in de courant, die tegen opening van brieven meende te moeten waarschuwen, en waarschijnlijk niet wist noch weten kon op wien zijn vermoeden te vestigen, hetzij op een' beamble of bediende des postkantoors; hetzij op eenen ambtenaar of agent der regering, hetzij soms nog op iemand anders, — want wij kennen waarlijk al de geheimen der postkantoren niet — eene betere uitdrukking kon bezigen dan *op* het postkantoor, en of men, omdat hij de algemeene administratie waarschuwt, zeggen kon, dat hij de ambtenaren des postkantoors direct beschuldigde?

Hij sprak, ja, van misbruik van vertrouwen; maar er heeft ook een misbruik van vertrouwen plaats, wanneer een ambtenaar of agent der regering, misbruik makende van zijn gezag, het vertrouwen te leur stelt, hetwelk de partikulier aan de posterij had geschonken.

EGYPTE.

De dagbladen uit Triest tot den 21sten mei behelzen bijna niets nopens de tijdingen uit Alexandrië. Slechts de *Osservatore Triestino* merkt aan: Terwijl de Levantsche dagbladen voortgaan met vreedzame berigten te geven, melden latere tijdingen uit Alexandrië, van den 7den mei, dat aan de Turksch-Egyptische grenzen de vijandigheden reeds zouden aangevangen zijn; 45 à 50,000 Ottomannen zijn den Eufraat bij El Bir, vier dagmarschen van Aleppo, overgegaan. De daar vergaderde troepen van *Ibrahim*-pacha bedragen ongeveer 65 à 70,000 man. (*A. Z.*)

— Terwijl men in de berigten uit Alexandrië de schuld der vijandigheden toeschrijft aan den opperbevelhebber der Turksche troepen, geeft het bevoorregte dagblad van Lucca eenige bijzonderheden omtrent de beweging des legers van *Kurschid*-pacha (Generaal in dienst van den onderkoning van Egypte) die de schuld op dien veldheer werpen zouden. Het doel van *Mehemed-Ali* zou zijn, eene linie aan den Perzischen golf naar Arabië heen, te bezetten, terwijl hij reeds een gedeelte van een district, hetwelk de Porte behoort, bemagtigd hebben zou. (*K. Z.*)

TURKIJE.

Konstantinopel, 7 mei. Sedert eene maand reeds, zegt men, onderhandelt de Porte met de Russische regering over de voorwaarden van een verdrag, hetwelk niet alleen den handel betreft. Rusland zou zich verbinden, de Porte in hare pogingen tot onderwerping van den onderkoning te ondersteunen, maar voor deze groote dienst gewigtige voordeelen vorderen.

Konstantinopel, 8 mei. Het Turksche leger, hetwelk zoo wel levensmiddelen als paardenvoeder en alle benoodigdheden ontbeert, heeft eene beweging naar Orfa gemaakt, om in het dringende gebrek eerder te kunnen voorzien. In *Ibrahim*-pacha's leger moet het daarentegen meer aan baar geld ontbreken, en de soldij-achterstanden aanzienlijk zijn. Een langer voortduur van het *status quo* is gevolgelijk voor beide partijen bijna onmogelijk. (*Allg. Zeit.*)

DUITSCHLAND.

Munster, 24 mei. In den *Wesphäl. Merkur* klaagt men van nieuws over den heirook (haarrook, zonnerook) die het gevolg zijn zou van het heibranden op de ons ten noorden gelegene Hollandsche, Hannoversche en Oldenburgsche heiën. Ten slotte merkt men er aan: »Dat de maatregel, welke den heirook veroorzaakt, niet landhuishoudkundig is, staat vast: eene groote hoeveelheid plantenvoedsel (*humus*) wordt daarbij verbrand; terwijl de ondervinding in onderscheidene Hollandsche heistreken geleerd heeft, dat de heiën ook zonder branden voor bebouwing vatbaar zijn. Het heibranden duurt slechts voort: 1°. als eenvoudig middel, om van eenen onvruchtbaren grond eenige, ofschoon ook onzekere verlengsels te

omdat de groote gemeenheden in die streken nog niet gedeeld zijn, en iedereen de willekeurige benuttiging van het gemeene eigendom vrij staat; 3°. uit onkunde betrekkelijk de ondoelmatigheid om den daar verzamelden schat van humus te verbranden en voor de onzekere oogst boekweit te kiezen, in plaats van de heiën met aardappels of andere geschikte landvruchten te beplanten, hetgeen zeer ligt te doen zijn zou door droogmaking en aanwending van kalk. Worden de groote gemeenheden aldaar eindelijk verdeeld, worden de zoogenaamde boekweit-landen in stede van hier gedeeltelijk, daar geheel belasting-vrij te zijn, aan belasting onderworpen, zoo zal eindelijk de landplaag heirook ophouden, en eene betere kultuur der heiën plaats grijpen. (*Hann. Zeit.*)

Baden, 21 *mei*. De lijst der sinds den 12den dezer aangekomen badgasten en andere vreemdelingen telt reeds 922 namen.

ENGELAND.

Londen, 29 *mei*. Maandag is de koningin naar Windsor gereden, waar een groote maaltijd werd aangerigt, bij gelegenheid van het bezoek, aldaar door den Russischen grootvorst en prins *Hendrik* der Nederlanden aan H. M. gegeven. Eerstgenoemde vorst heeft voor driehonderd ponden sterling deel genomen aan de inschrijving tot het oprigten van een nationaal gedenkteeken voor den hertog van *Wellington*.

De troonopvolger en prins *Hendrik* hadden den vorigen dag eenen maaltijd bijgewoond, door den markies van *Londonderry* ter hunner eere gegeven.

Naar men verzekert zullen HH. K. en K. HH. den 31sten dezer, aan boord van twee koninklijke stoombooten, Engeland verlaten en naar Holland terugkeeren.

— De motie van den minister *Russell*, omtrent de nationale opvoeding, is door zijn lordschap veertien dagen uitgesteld. Het hoofddoel van dit plan is de oprigting eener kweekschool voor onderwijzers, die niet uitsluitend onder het toezigt van leeraars der gevestigde kerk staan zou, en men ziet zoo grooten tegenstand van de zijde der Tories te gemoet, dat de hoop op aanneming, volgens de bekentenis der ministeriële bladen zelve, zeer gering schijnt.

Genoemde minister heeft op eene hem deswege gedane vraag van den heer *Hume* geantwoord, dat bij de regering geen berigt van het overtrekken van den Euphraat door de Turksche troepen was ingekomen.

— De *Times* bevat, onder het hoofd: *eene tweede schending der Britsche vlag*, het verhaal van eene ontmoeting, die den 11den april tusschen de Fransche brik *le Griffon* en de Engelsche konings-stoomboot *Medea* zou hebben plaats gehad. De eerste moet daarbij met scherp op de laatste geschoten hebben, waardoor een matroos van de *Medea* gevaarlijk gewond is.

FRANKRIJK.

Parijs, 29 *mei*. Gisteren heeft de kamer der gedeputeerden, met de groote meerderheid van 262 tegen slechts 71 stemmen, de aanvrage om een buitengewoon credit van een millioen tweemaal honderdduizend francs voor de geheime fondsen toegestaan, hetwelk te regt als eene beduidende zegepraal van het nieuwe kabinet wordt beschouwd. Verscheiden ministers hebben het woord, tot verdediging van het ontwerp, gevoerd, en onder anderen heeft de heer *Duchatel*, als minister van binnenlandsche zaken, den prefect van politie tegen de aantijging verdedigd, dat hij de woelingen van den 12den dezer had kunnen voorzien en voorkomen. Aan het slot zijner redevoering toonde hij den weg aan, dien hij en zijne ambtgenooten dachten te volgen; zij wilden, namelijk, het land een bestuur geven, dat al de belangen daarvan met bezadigdheid behartigde en verdedigde, den buitenlandschen vrede met eer en waardigheid handhaafde en binnen 's lands de verschillende gevoelens, met wegneming der schijnbare oneenigheid in denkwijze, trachtte te vereenigen.

— Al wat tot dus verre over het temmen van wilde dieren door *van Aken*, *Amberg*, *Martin en Comp.* is vernomen, valt weg bij hetgeen de *Semaphore* (dagblad van Marseille) verhaalt. Een Amerikaansch schip heeft van Columbia den heer *M. Oataya*, diens zoon en eenen harddraver medegebragt, die een geduchte mededinger onzer duivenboden en luchtreizigers zal zijn. Het is namelijk een condor van ongemeene grootte uit de Cordilleres; hij heeft *twee en dertig* voet vlugt, en is zoo tam en geleerd gemaakt, dat de jonge heer *Oataya* zich op den vervaarlijken grooten vogel, als op een paard, neêrzet, en, tot verbazing van allen die het zien, zich met hem tot op eene onafzienbare hoogte verheft, waarbij hij hem ment door middel van een rottingje met eene stalen punt. De jongeling en de vogel bereikten Florence in twaalf minuten en kwamen des avonds nog te Marseille terug.

— Uit Rijssel meldt men van den 28sten dezer: »Het noorder leger heeft zijnen aftogt begonnen. Het daartoe behoorende 3de regement van linie, dat zich, sinds een jaar, tot versterking der bezetting in genoemde stad bevond, is heden van daar vertrokken, en heeft den weg naar het midden van Frankrijk genomen.

— Aangaande *Paganini* verhaalt een Fransch blad het volgende: *Paganini's* eerste optreding had plaats bij den koning *Lodewijk Filips* in het [illegible] der Italiaansche opera [illegible] aanwezig, om den [illegible] Apollo te [illegible] had hij zijn eerste stuk voorgedragen, en uitbundigen bijval bekomen, toen hij onbekommerd om de luide bewonderaars regt op den zanger *Donzelli* toeging, en zich het zweet van het voorhoofd wisschende, vroeg, of het niet mogelijk zijn zou, van hemd te verwisselen? Men verbeelde zich het gezigt, hetwelk *Donzelli* bij die vraag zette. »Wat valt u in? bij den koning, in eene zaal waar ieder oogenblik dames voorbijgaan kunnen?" waren de eenige woorden die hij uitstamelen kon. »*Ma arriva che pourra*," hervatte *Paganini*, »ik houd het niet langer uit; ik moet van hemd verwisselen, of ik kan mijn tweede stuk niet spelen." Terwijl hij nog sprak had hij reeds overal vorschende blikken geworpen. Eindelijk ontdekte hij een groot venster, waarvoor twee gordijnen neerhingen. — »Ik ben gered" riep hij uit, snelde naar zijne vioolkast, waarin hij een schoon hemd had, ijlde achter de gordijnen en begon de metamorphose. Nooit hadden zich de kunstenaars van de Italiaansche opera in grooter verlegenheid bevonden. Zij hielden om beurten de wacht voor de gordijnen, tot dat eindelijk *Paganini* met een schitterend gezigt voor den dag kwam en hen van hunnen angst bevrijdde.

BELGIE.

Brussel, 30 *mei*. Men zegt als zeker, dat de heer *Raikem* besloten heeft het ministerie van justitie aan te nemen, en dat zijne benoeming gisteren avond is onderteekend.

De senaat heeft, op voorstel van den graaf *Quarré*, besloten terug te komen op zijne beslissing, tot adjournement der wet, betreffende de regtelijke indeeling van Luxemburg.

— Heden morgen heeft zich de correctionele regtbank bezig gehouden met het duël tusschen de HH. *de Broukère* en *Biré*. Eerstgenoemde, tevens kolonel in werkelijke dienst zijnde, werd naar het hoog militair geregtshof gerenvoijeerd. Overmorgen zal de regtbank uitspraak doen over den tweede, die geweigerd heeft zich te verdedigen.

— Naar men verzekert, zijn bij de regering sedert eenige dagen onderscheiden aanvragen geschied, om vergunning tot het aanleggen van diligence-diensten naar Holland.

— De *Commerce Belge* zegt, dat informatiën, uit eene goede bron, veroorloven te verzekeren, dat, zoo de uitwisseling der ratificatiën op morgen, den uitersten dag, niet mogte plaats hebben, dezelve echter binnen zeer weinige dagen zal geschieden. Volgens genoemd dagblad, hebben al de kabinetten, zonder uitzondering, de noodige volmagten naar Londen gezonden, ter vervulling dezer laatste formaliteit; en zoude zelfs de keizer van Rusland reeds hoogstdeszelfs gezant bij het Brusselsche hof benoemd hebben.

— De *Précurseur* spreekt van de daarstelling eener nieuwe stoomboot-maatschappij, die eene geregelde dienst tusschen Antwerpen en New-York zou willen in werking brengen. De daartoe noodige kapitalen waren reeds te Londen, Keulen, Bazel, Génève en New-York bijeengebragt.

Mengelwerk.

De schoone slaapster in het bosch.

XIV.

Felix, quem faciunt aliena pericula cautum.

Nooit had ik gedacht, dat het gevaarlijk konde zijn, eenen naam, welken dan ook, aan eenen hond te geven; *Pollux*, *Juno*, *Brutus*, *Nap* (bij verkorting voor *Napoleon*) *Spencer*, heb ik afwisselend met *Caro*, *Fido* en *Smous* onder de honden gekend; ik-zelf heb er een' die *Baron* heet, omdat hij, die mij denzelven gaf, aanspraak op dien titel maakte, doch denzelven maar niet kon verkrijgen; de gever zelf heeft het mij nooit kwalijk genomen; een ieder is zoo ligt niet geraakt als de brievenuitzoekers en pakjesmakers te Leiden. — De onbekende brievenschrijver uit eene nog meer onbekende plaats schijnt er echter tegen te zullen aanloopen, daar hij zijnen hond heeft genoemd JONKHEER. — Ik zie die zaak zeer zwart voor hem in; alleen wilde ik nog wel weten wie hier klagte hebben gedaan? Want als eene plaats kan beteekenen de personen die gewoonlijk dezelve bezoeken, en als die personen kunnen zeggen, is het PIETER niet, dan is het KLAAS, dat is de beteekenis van *un individu quelconque*, dan kunnen de Geldersche, Hollandsche, Amsterdamsche of Leidsche jonkheeren, *pro lubitu*, zich de zaak aantrekken. Of zoude men soms ook de jonkheeren als een staats-ligchaam kunnen aanmerken? dat kan, dunkt mij, wel zoo goed gaan als bij een kantoor, waar men pakjes en brieven voor eenen modieken prijs bestelt. — Enfin, ik wensch te weten welke jonkheeren zich de zaak hebben aangetrokken; hunne namen bedoel ik zoo zeer niet, als wel hunne zedelijke en ligchamelijke hoedanigheden; de naam maakt den man niet, evenmin als kleederen en ridderorden het doen; ik wenschte te weten of zij iets honds in zich hebben, een platten neus en onverzadigbaren eetlust; knorrig tegen de armen en kwispelstaartend tegen hen die wat hebben uit te deelen. Ik vraag dit niet zonder reden, maar omdat ik daar een middel weet, om door hen de klagte te doen intrekken; gij behoeft dan slechts te zeggen, dat uwe bedoeling is geweest dien naam van *jonkheer* uit de wereld te krijgen en aan alle jonkheeren den titel van baron te doen geven; voeg daarbij met eenig zelfvertrouwen: zoo moest het van den aanvang zijn geweest, zoo behoort het, zoo zal het geschieden en de jonkheerlijke gezigten zullen ophelderen, en eene liefelijke beweging in den staart zal het [illegible] vervangen. — De titel van baron is voor den jonkheer wat eene gratificatie is voor den pennist, een voorschot uit de nijverheid voor den fabriekant; eene benoeming tot lid der staten-generaal voor den sollicitant, een snoek op den schakel voor den visscher, koningin VICTORIA voor alle ongetrouwde prinsen, eene betrapte strooppartij voor den koddebeijer, de natuurlijke grenzen voor Frankrijk, de eerste handen-druk der geliefde voor den minnaar, een zachte dag in de maand van mei 1839 voor alle Nederlanders, een os van 1000 nederlandsche ponden voor een vetweijer, de onschendbaarheid der traktaten voor de zwakken, de rijzing der fondsen voor den *liefhebber*, de daling voor den *contramineur*, eene executie van vast goed voor eenen procureur, het snappen eener kolonie voor Engeland, eene vloot van honderd zeilen voor keizer ALEXANDER, vijf centen voor dengeen die honger lijdt, de hoop op den hemel voor allen.

Maar misschien zijn het niet de jonkheeren, die hebben geklaagd, maar de honden; zijn dat ook *des individus quelconques*? en zouden die

ook zoo kitteloorig zijn als de pakjesdragers? Wie zijn dan die lastige honden; de mijne is er gewis niet bij, want die heet *baron*; misschien toch, uit vrees van gedegradeerd te worden; zoo zal het zijn: *sultan*, *mylord* en *baron* klagers en civiele partij, vermits het UEd. heeft kunnen gelusten, hunnen vader zijnen waren titel te ontnemen en hem tot jonkheer te vernederen. — MURITO is waarschijnlijk hun advocaat geweest. — Dit is eene hoogst bedenkelijke zaak; ik weet maar een middel, om aan dat honden-proces te ontkomen, en dat is een conflict! Onbekende heer schrijver uit eene onbekende plaats, solliciteer om een conflict, lukt het niet terstond, het lukt door den tijd; het gaat met de conflicten als met de benoemingen; de oudste sollicitant heeft den meesten kans; solliciteer tweemaal, driemaal, zesmaal, eindelijk beweegt gij toch wel eenen niet onmenschelijken minister of gouverneur, om u van een honden-proces of hondsch proces af te helpen. — Houdt intusschen uwe partij aan de praat; begin met eene exceptie van incompetentie; zeg: loopt honden-klagers met uw honden-proces naar de honden-regtbanken; en, helpt het niet, appelleer; vraag uitstel op uitstel, en bid en smeek intusschen, om een conflict; komt het niet het eerste, niet het tweede, niet het derde jaar, — het komt welligt het vierde. — *Le savoir faire vaut mieux que le savoir.*

Maar wees voorzigtiger voor de toekomst, spiegel u aan zoo velen op wie de geregtigheid met eene zware hand drukt. — Een mijner vrienden had sedert lang de voorzigtigheid zoo ver gedreven van nooit iets stelligs te affirmeren; wanneer het regent, alsof het met bakken uit den hemel wordt geworpen, dan zegt hij: *het schijnt te blijken* dat er nat valt; — als hij vijftig arresten van de crimineele regtbank wegens diefstal leest, dan zegt hij, *het schijnt te blijken* dat er in Noord-Holland wordt gestolen; — jaagt gij met hem en ziet gij noch haas noch patrijs, dan hoort gij: *het schijnt te blijken, dat er weinig wild is*; men kan nooit omzigtig genoeg zijn, dat is zijne leer. Er zijn er misschien, die het niet goed vinden dat een ieder ziet of hoort, dat het regent, dat er gestolen wordt, dat er weinig wild is; men kan nooit weten; maar als men zegt *het schijnt*, dan zegt men immers niets, want schijn bedriegt. — De man is vervelend als een wetboek; als eene lofrede in het *Handelsblad* op den burgemeester der residentie; als een theater, waarin men niet mag fluiten; als een budjet; als een aanslag-biljet; als een medeminnaar; als een schuldeischer; als een noordenwind; — er is dus niet veel aan verbeurd; maar sedert hij twee Geldersche vonnissen heeft gelezen, begint hij volkomen stom te worden; *het schijnt te blijken* is op zijne lippen versteend, en het angstig herdenken van zijne vroegere onvoorzigtigheid sleept hem naar het graf.

Wat ons betreft, gij, de mij onbekende meester van den hond *Jonkheer*, en ik arme droomer, laten wij eene taal op onze eigene hand aannemen en den dag noemen den nacht, een uil een valk, Nederland vrijzinnig, de grondwet een meesterstuk, tot vijf maal gezifte verkiezingen doeltreffend, de geesselpaal menschlievend, de latere meerderjarigheid een blijk van een uitmuntend onderwijs; laten wij noemen eene kat ROLLET en een *fripon* eene kat, en zoo lang geen nieuw wetboek eene straf zal hebben daargesteld op onzin en spotternij, zullen wij ten minste uit de handen der geregtigheid blijven.

[illegible]

.r. .s

Tafereelen uit Engeland.

I.

GOED GEZELSCHAP.

(*Slot van No.* 79.)

Er was slechts een persoon in de familie, wiens hart ik nog niet had gewonnen, het was de vermoedelijke erfgenaam, de jonge en schitterende FREDERIK PRINGLE. Niets was eenvoudiger, natuurlijker, onvermijdelijker. Ik was nog slechts een aankomende dandy. Ik betoonde veel opmerkzaamheid aan zijne moeder en zusters, waarom hij zich niet het minst ter wereld scheen te bekommeren. Welhaast echter viel de scheidsmuur tusschen ons. Wij begonnen met beleefd, dan vriendelijk te zijn, en werden eindelijk intiem. FREDERIK speelde de rol van *distingué* in alle opzigten. Hij had paard, knecht, liverei als een lord. Hij schudde de hand van den hertog die en die, en bijna al de zoons der pairs ontvingen en beantwoordden zijnen groet. Door naderen omgang dus met den heer FREDERIK PRINGLE verhief ik mij op een hoogeren trap van het goed gezelschap. Wij bezochten te zamen de beroemdste clubs en de Italiaansche opera. Een' avond dat wij een nieuw ballet bijwoonden, naderde een zeer leelijk persoon en van tamelijk gemeen voorkomen, maar elegant gekleed, FREDERIK, en sprak hem aan in die wonderlijke brabbeltaal, welke ik nog niet kende, een dialect hetwelk vooral in koffij- en speelhuizen bloeit, en eigen is aan wat men het canaille der groote wereld zou kunnen noemen. De toon en de manieren van dien heer overdreven de ongedwongenheid, en friseerden de impertinentie. Zware diamanten glinsterden aan zijne vingers en das: hij knikte en [illegible] iedereen, lachte dezen toe, praatte met genen, gaf de hand aan een ander. FREDERIK stelde hem mij voor onder den naam van ridder [illegible].

— Wel, zeide SILKINET, zien wij er ons van avond?

— Ik hoop het."

FREDERIK had naauwelijks den tijd van antwoorden. De ridder, na mij, met eenen ligten groet te hebben vereerd, was reeds verdwenen. Maken wij gebruik van SILKINET's raad, zeide FREDERIK; een goed huis, gij zult er pracht en rijkdom vinden, vervolgde hij in den hem eigenen geaffecteerden toon. Haasten wij ons.

Ik nam FREDERIK's arm, en wij rigtten ons naar den kant van Saint-James-Square. FREDERIK klopte aan eene fraaije deur, en liet mij alleen in de antichambre; hij ging naar boven, kwam daarna weder af, vergezeld van eenen heer, die, zeide hij, de heer des huizes was. Deze ontving mij beleefdelijk en leidde mij in eene zaal vol menschen. Ik was getroffen van het coup-d'oeil: een vorstelijk paleis, eene toover-zaal schitteren niet met luisterrijker glans. De muren waren behangen met kostbare schilderijen, het kristal glinsterde allerwege. FREDERIK PRINGLE, zonder acht te slaan op mijne verbazing, sprak met allen die hem omringden, en scheen even op zijn gemak als in de eetkamer zijner moeder. Men zette zich aan het spel rondom eene groote ronde en groene tafel. De guinjes dansten zich op en rolden beurtelings, er viel niet te twijfelen aan den rang en den rijkdom der gasten. Ontzaggelijke sommen werden achtereenvolgens gewonnen en verloren met eene onverschilligheid en onachtzaamheid, die mij natuurlijk moest verwonderen. Na het spel de maaltijd. Twee of drie der gasten noodigden mij op de vriendelijkste wijze om aan te zitten: uitmuntende schotels, heerlijke wijn, keur van weelde, de uitgezochtste bloemen in overvloed verspreid, schitterend en afwisselend gesprek, — niets ontbrak er. De speeltafel ontving ons op nieuw; kort na het eten, en het hoofd nog bedwelmd door de Champagne, zag ik mij met groote verwondering in het bezit van een dertigtal banknoten. Het debuut was bemoedigend, en ik keerde laat naar huis, vergezeld door mijn' vriend PRINGLE, zeer tevreden over mijnen avond.

— Bij wien zijn wij toch geweest? vroeg ik hem.

— He! 't is een onzer *hellen*, eenvoudig een groot speelhuis.

— Een speelhuis! riep ik uit, met schrik en afgrijzen vervuld; ik meende dat gij mij bij eenen uwer vrienden bragt, en dat die heeren lieden van de groote wereld waren. Wie was toch die man met dat wijngezigt, met die gevlamde trekken, en die de tafel verliet, dronken als een zwijn?

— De hertog van B. . . .

— En die andere, die zich de handen verkneep aan de speeltafel en vloekte als een koetsier?

— Lord W . . . graaf van L . . Gij hebt gesoupeerd, mijn vriend, met de wetgevers van Engeland, met de grootste heeren van het koningrijk, lieden der groote wereld, zoo er ooit waren. Een ding raad ik u slechts; verwissel uwe banknoten voor guinjes, en zeg mij of die noten valsch zijn.

— Maar een speelhuis!

— Ontdoe u toch van die provinciale denkbeelden. Het beste gezelschap van Londen heeft geene vertrouwder vereeniging dan dit huis. — Zij die ons eene ondeugd bezorgen, zijn gewoonlijk onze beste vrienden; ook werd mijne gemeenzaamheid met FREDERIK zeer innig, en hoe minder ik mij selven achtte, des te hooger achtte hij mij. Hetgeen mij inzonderheid aan hem hechtte was de soort van protectie, welke hij aan mijne liefde verleende: hij zag den hartstogt [illegible] had, en bezorgde mij allerlei middelen om haar te zien en [illegible] te winnen. Echter was het tijd om zich te verklaren, en daarbij daalden, dank zij mijne nieuwe levenswijze, mijne fondsen aanmerkelijk. Er moest een einde worden gesteld aan dit kostbaar en onrustig leven. De speeltafels hadden mij 600 pond ontnomen, het laatste overschot van mijn klein erfdeel; daarbij had ik aan FREDERIK 300 andere ponden geleend, die zich, wel te verstaan, in volle zekerheid in zijne handen bevonden; mijne gemeenzaamheid met zijne moeder en zijne zusters had mede bijgedragen om mij te ruïneren; geene nieuwe opera, geene nieuwe actrice, geen vreemde violist trokken de opmerkzaamheid der fashionable wereld zonder onze tegenwoordigheid en ons oordeel. Elken dag eene nieuwe uitvinding om genoegelijk zijnen tijd en zijn geld te verliezen: togtjes op het water en te paard, met bloemen en ververschingen; bezoeken in de werkplaatsen der kunstenaars; bezigtiging van alle merkwaardigheden in trek; landelijke feesten in de omstreken van Londen, muziek-partijen, concerten en bals bij inteekening; niets ontging ons. De dames schenen zoo veel genoegen in mijn gezelschap te vinden en ik vergezelde haar zoo gaarne! Onze familiariteit was zoo groot en wij verstonden elkander zoo wel, dat ik kon doorgaan voor een lid der familie; ook hadden zij de valsche kieschheid niet van eene eenige der uitgaven te bekostigen, welke deze menigvuldige vermaken veroorzaakten. Ik was geplunderd in het goede gezelschap, als in een roovernest.

Ten slotte zag ik mij arm als JOB. De vader, de oude PRINGLE, had mij deel laten nemen in eene speculatie in de schering der merinos, en die onfeilbare speculatie, die mij 10 tot 15,000 pond moest opbrengen, vereischte eene storting van geheel mijn fortuin en eene verbindtenis van al mijne toekomende goederen; kortom ik was geheel op het droge [illegible] ik bij de PRINGLE's ging eten, die nog innemender waren [illegible] woonte. Wat invallen bij GEORGIANA! Wat glans en [illegible] kwij-

ning in de oogen van EMILIA! Na den eten werd mij een *tête à tête* met mevrouw PRINGLE uitgespaard, en ik achtte het oogenblik gunstig voor de openingen, welke men van mij verwachtte. Zij begon met mij mede te deelen dat BUTLER haar de hand van GEORGIANA gevraagd had, en ik opende den mond om haar van EMILIA te spreken, toen de neef uit Afrika aankwam, rijk als een nabal, schitterend als een officier, en mij alle hoop op succès bij de *jongste* der PRINGLE's ontnam. Er bleef mij de oudste, wel is waar, . . . maar ik huiverde voor dit laatste offer aan het goede gezelschap. Het goede gezelschap *was de oorzaak geweest* van al mijne *slechte* gewoonten en van mijne ruïne; ik wilde niet dat het daarenboven voor mij nog de oorzaak zijn zou van de grootste der rampen, — een slecht huwelijk En naardien 's menschen geest tamelijk overhelt om van het eene uiterste in het andere te vallen, meende ik dat mijn vader bij zijne raadgevingen zwart voor wit had gehouden, en ik besloot juist het tegendeel van mijne eerste levenswijze te beproeven, en het slechte gezelschap te zien; waarmede ik welligt u een andermaal kennis doe maken.

F. M.

Letternieuws.

CHEVELEY, of de man van eer; door lady BULWER.

Sir EDWARD LYTTON BULWER, de beroemde romanschrijver, schijnt met zijne vrouw niet op den vriendschappelijksten voet te leven, zelfs zijn zij thans, naar men zegt, gescheiden, en deze omstandigheid wordt opgegeven als de grond van eenen nieuwen roman, die echter niet van hem, maar van haar, de gekrenkte en zich thans met de wapenen zelven van haren man zich wrekende vrouw, afkomstig is. *Lady* BULWER heeft, naar het schijnt, haren man de kunst afgezien om de geblaseerdheid der voorname Engelsche wereld voor te stellen: baronets die op reis gaan, en lords die op hunne kasteelen den tiran spelen, kooplieden die zich tot pairsdochters en pairsdochters die zich tot schittende equipages getrokken voelen; — *lady* BULWER weet ze ons even trouw te schilderen als haar gemaal. Eene gansche gallerij van zulke portretten vindt men in den roman, dien zij, eenige weken geleden, onder den titel *Cheveley, of de man van eer*, in twee deelen uitgegeven heeft. Natuurlijk is het niet *sir* LYTTON BULWER, dien zij ons als man van eer vertoont; deze treedt veeleer op onder het karakter van eenen *lord* DE CLIFFORD, eenen vernuftigen woestaard, die zich om zijne edele hare pligten streng opvolgende vrouw weinig bekommert. CHEVELEY behoort tot de jonge Engelsche baronets, die uit verveling naar [illegible] juist op het oogenblik dat zij den Vesuvius zullen beklimmen of zich naar Griekenland inschepen, de onverwachte *tijding* ontvangen, dat hun een oud-oom gestorven is, van wien zij niet alleen eenen fraaijen titel en een aanzienlijk vermogen erven, maar ook politieken invloed, de Engelsche pairie en de verpligting om zich terstond het heil van de staat en de handhaving der oude instellingen van Groot-Britanje aan te trekken. MOWBRAY, dit was de naam van den markies DE CHEVELEY, alvorens de dood zijns ooms hem lid van het hoogerhuis maakte, had in Italië de familie van den graaf DE CLIFFORD leeren kennen en gelegenheid gehad om het lot der gravin tegenover haren gevoelloozen man innigst te beklagen. *Lady* BULWER heeft allen aanleg om een Engelsche GEORGE SAND te worden; gelijk deze heeft zij hare huwelijks-philosophie in de school des levens geleerd, en gelijk deze tracht zij thans het gezag, hetwelk de wetten en de gewoonten aan echtgenooten verleenen, door overdrijvingen en karrikaturen te brandmerken. In Engeland zouden intusschen zulke geweldige katstrophen als GEORGE SAND gewoonlijk te baat neemt niet bevallen; derhalve laat *lady* BULWER de platonische betrekking tusschen de gravin DE CLIFFORD en den man van eer niet eindigen, alvorens de graaf DE CLIFFORD het aardsche verlaat, waarop dan de markies van CHEVELEY de aangebedene weduw' huwt. Geen echtbreuk, geene gruwelijke tooneelen van zelfmoord, gelijk die maar al te dikwijls in de overdrevene voorstellingen der begaafde Fransche schrijfster voorkomen, stuiten de lezers van den Engelschen roman; nogtans ontbreekt het hier ook niet aan vrouwelijke [illegible] die, juist omdat zij de mannelijke in scherpzinnigheid nog [illegible] het boek zoo interessant maakt. Wij twijfelen ons [illegible] huwelijk zal spoedig in het Hollandsch verschijnen.

Stedelijke Publicatien.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der stad Arnhem, brengen hiermede ter kennis van een iegelijk sulks aangaande, dat door den Ed. A. Raad dezer stad, op den 6den van deze maand is geapprobeerd en bij besluit van Heeren Gedeputeerde Staten dezer provincie, den 18den daaropvolgende no. 33, aangenomen, de navolgende uitbreiding van het 12de artikel van het reglement op het reinhouden der straten, d. d. 3 julij 1834, te weten.

a. Niemand buiten den pachter zal binnen den besloten kring der gemeente worden toegelaten, tot het ledigen van heimelijke gemakken, onverminderd een ieders vrijheid, zijne eigendommelijke heimelijke gemakken te doen ledigen door of met behulp van zijne huisgenooten of gewone arbeiders in eene digte kar of in goed sluitende tonnen, op eene boete van drie tot zeven gulden of gevangenisstraf van ten minsten drie dagen van een ieder te vorderen of tegen een ieder uit te spreken welke in strijd aan deze bepaling zal bevonden worden werkzaam te zijn.

b. Niemand zal binnen den besloten kring dezer gemeente eenige secreet-vuilnis mogen brengen of doen brengen in tuinen of plaatsen, maar dezelve specie op zijn bouw- of moesland, buiten de stad, *of in de zoogenaamde weerdjeshoven* willende gebruiken, zal hij die moeten vervoeren op de wijze en gedurende den tijd aan den pachter daartoe voorgeschreven, die specie aldaar verzamelen in eene kuil, ten minste 5 ellen verwijderd van een anders grond of erf, welke kuil telken morgen voor 8 uur zal moeten worden overdekt met 5 palmen grond.

c. Aan een bewoner der buitensingels of buitengemeente wordt zoo wel het ledigen der privaten, als vervoeren en brengen der vuilnis in zijnen tuin of grond, ook achter zijn huis toegelaten, mits die specie verzamelende in eene kuil ten minste vijf el verwijderd van den grond van een zijner naburen, die kuil als voren bepaald met 5 palmen grond bedekkende.

d. Iedere overtreding tegen beide voormelde bepalingen zal worden gestraft met eene geldboete van drie tot zeven gulden, of eene gevangenzetting van ten minsten drie dagen, alle boeten ten behoeve van stadskas moetende strekken.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse, binnen deze stad gebruikelijk.

Arnhem, den 25sten mei 1839.

BURGEMEESTER en WETHOUDEREN der stad Arnhem, ontvangen hebbende een besluit van den Heer Staatsraad Gouverneur der provincie Gelderland, opzigtelijk het aan de miliciens van 1832 en 1833 te geven onbepaald verlof, waarbij mede wordt bepaald, dat de manschappen van voorschreven ligtingen die reeds in het genot van een bepaald of onbepaald verlof zijn, voor zoo verre zij gekleed mogten zijn, in den loop van de volgende *maand bij de dépôts of staven der* korpsen waartoe zij behooren, zullen moeten opkomen, ten einde hunne afrekening tot stand te brengen, en voorts dat aan de zoodanigen door de gemeentebesturen voor die heenreis tien centen per uur zullen worden uitbetaald.

Brengen hetzelve bij dezen ter kennis van de in bovenbedoeld geval verkeerende miliciens, met last om zich daartoe op voorschreven tijd ten raadhuize te vervoegen tusschen des voormiddags 11 en des namiddags 1 uur.

En zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse, binnen deze stad gebruikelijk.

Arnhem, den 29sten mei 1839.

Burgerlijke Stand.

Van 24 tot 30 Mei.

TE ARNHEM:

Gehuwd: J. Lankhorst met B. Willemsen. — J. C. Helsper met M. Albers. — N. de Bruin met R. Bacharach.

Bevallen: M. A. Bergé, geb. Brons, D. — J. M. Sanders, geb. Liethoff, Z. — J. Boekhorst, geb. Jansen, Z. — A. Singendonk, geb. Stokmans, Z. — E. Stitzinger, geb. Gödden, Z. — R. C. Blaauw, geb. Evekink, D. — C. Mulders, geb. Polman, Z. — M. Mijnders, geb. Hofman, D.

Overleden: R. van den Bosch, gehuwd met C. van Betuwe, 41 j. — J. Dorissen, weduwe B. Jas, 72 j. 4 m. — H. L. Pitlo, 10 m. — H. van Zwelm, gehuwd met S. Kienen, 55 j. — J. van Omme, 2 j. 2 m. — Doodgeb. D. van J. Wensink en H. Jacobs.

TE NIJMEGEN:

Gehuwd: C. Wolf met C. E. Nellisen. — H. Dijkman met H. Lourensen. — H. Boncher met J. Reijnen. — G. Kraaijvanger met G. M. Schoemaker. — R. van Roest met M. Bosch. — P. van de Water met C. Verweij. — G. Kramps met G. van Dijk.

Bevallen: A. van Straaten, geb. Reine, Z. — J. G. Prager, geb. Haitink, D. — M. Bosch, geb. Peperzak, D. — G. Pauwels, geb. Hoenselaar, D. — A. M. P. Jansen, geb. Wijmeling, Z. — W. E. v. Velp, geb. Rozenboom, D. — A. Peters, geb. van Bolderik, Z. — A. Hesseling, geb. Bevef, D. — W. P. Walraven, geb. van Kalker, D. — C. Frank, geb. Blok, Z. — G. J. G. Ros, geb. Janssen, Z. — T. Gerritsen, geb. Hendriks, D. — J. A. Harteloh, geb. Hilter, Z. — E. Heijnen, geb. van Cleef, Z. — C. de Jong, geb. de Heuvel, D.

Overleden: P. Hermans, 8 m. — B. Janssen, 5 j. — D. Peters geb. Rikken, 54 j. — A. S. Doeglas, 1½ j. — H. C. van den Berg, 4 m. — A. Smits, 74 j. — Doodg. D. van Janssen Dalen en G. Snijders. — R. van Es, 65 j. — H. T. Peters, geb. 1½ d. — G. W. Hoenselaar, 5 j. — J. W. Tennissen, 1 j. — G. Timmermans, 83 j. — Doodgeb. Z. van Harmsen en E. Hebenar.

TE ZUTPHEN:

Gehuwd: H. Hiddink met G. Rietman. — G. J. Pijnappel met M. J. Schimmekes. — J. Goosens met A. Harmsen.

Bevallen: J. Vergeer, geb. Derksen, Z. — A. L. E. J. Lenting, geb. van Haersolte, Z. — E. Booij, geb. Twele, D. — G. van Rennes, geb. Lodewijk, D. — B. G. Graeuwert, geb. Scholten D. — H. Bornink[illegible] geb. [illegible]der, D. — J. E. van Maanen, geb. van der Hoef, [illegible] Jantgen, D. — H. Mulder, geb. Laman, D. — H. J. de Roos, geb. [illegible]kamp, Z. G. van der Werp, geb. [illegible] geb. Baank, D. — H. [illegible]

Overleden: [illegible] A. Bussink, wed. R. Hendriks, 87 j. A. Dorst, [illegible] — Doodgeb. Z. van E. Boland en R. Bresser — J. H. Lammers, geb. Olijslag, 27 j. — C. L. Donner, geb. Forstin, 66 j. — J. Makkink 3 m.

TE TIEL:

Gehuwd: Geene.

Bevallen: M. de Blank, geb. de Weijer, D. — A. de Weijer, geb. van Riemsdijk, Z. — J. F. van der Meersch, geb. Pitlo, Z.

Overleden: G. Nieuwenhoven, huisvrouw van D. Remme, 58 j. — G. W. Philipsen, gehuwd met E. van de Seijp, 36 j.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 1 Junij 2 El 5 Palm 5 Duim; gewassen 0 Duim; gevallen 0 D.

Te Arnhem bij C. A. THIEME, Boekdrukker.